Леся Воронина

Гра в індіанців, або Ніколи не смійся з крокодила

Повість

Харків

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2022

РОЗДІЛ 1

Напад шаблезубих їжаків, або Хто зжер нашу згущенку?!

Вам колись снилися віщі сни? Ну, коли тобі здається, що це якесь попередження. І якщо цей сон розгадати, то можна передбачити, що з тобою станеться в майбутньому. Якщо чесно, я в такі казочки ніколи не вірила. А тепер не знаю, може, і справді в цьому щось є.

Так от, історія, яку я вирішила розповісти, почалася дуже дивно. Першої ж ночі на острові, куди ми приплили, щоб пожити на «дикій природі», мені наснився фантастичний сон. Ніби я пливу в морі, гойдаючись на хвилях, мружуся від яскравого сонця і відчуваю, що так класно мені ще не було ніколи в житті! Ціла зграя дрібних сріблястих рибок оточує мене й починає лоскотати за п'яти довгими хвостами. Так лоскотно, що я сміюся і дриґаю ногами. Та раптом рибки просто скаженіють і вже не лоскочуть, а кусаються гострими мов голки зубами. Я верещу, намагаюся скинути із себе зубатих

хижаків... і врешті прокидаюся. Виявляється, хтось насправді тицяє мені в п'яти чимось мокрим і колючим.

— Реме, ти що, здурів?! — забурмотіла я, вилазячи з намету. Зараз я скажу цьому дурбеликові все, що про нього думаю.

Але надворі нікого не було. Тільки щось шаруділо й ворушилося в кущах верболозу. Кинувшись навздогін, я побачила в ранкових сутінках їжачиху з трьома їжачатами, які щодуху тікали в гущавину лісу.

«Дивно, чим це мої п'яти їх так зацікавили?» — подумала я, протерла заспані очі й почала озиратися. Біля входу до моєї тимчасової домівки помітила крихти халви, розкидані шматочки цукру-рафінаду й перевернуту бляшанку згущенки, з якої повільно витікало густе солодке молоко, у яке я щойно вступила.

— У тебе що — стріха остаточно поїхала? — почувся над самим моїм вухом тихий, але дуже сердитий голос.

Від несподіванки я здригнулась і мало не заверещала знову. Ага, забула сказати, що на цей галімий острів я припливла не сама, а разом зі своїм найкращим другом Ромчиком Ременякою, на прізвисько Рем, та його батьком — паном Северином.

І зараз Ромчик стояв біля мене сонний і розлючений та діставав своїми запитаннями:

— Навіщо ти порозкидала наші харчі навколо намету? Та ще й верещиш о п'ятій ранку, як скажений павіан.

Я вже хотіла крикнути, щоб він від мене відчепився, але Рем приклав палець до губ, хитнув головою в бік халабуди, яку гордо називав вігвамом, і прошепотів:

— Т-с-с! Ти зараз усіх розбудиш.

— Кого це «всіх»? Твій тато хропе так, що чутно по всьому острову, а мій Бублик дрихне без задніх лап у наметі, бо на старість майже оглух. До речі, кричала я через те, що на мене напали.

— Хто?! — запитав Рем, озираючись довкола.

— Хто, хто? Свинка Пепа у манто! А точніше — місцеві їжаки. Уявляєш, тицяли мені в п'яти мокрими носами й кололи голками, аж поки розбудили. Напевно, були голодні й шукали щось смачненьке.

— Ти знущаєшся? Які їжаки?! — визвірився Рем. — Вони що — шаблезубі? Ось так узяли й прогризли дірку в бляшанці зі згущенкою?

— Звідки я знаю... Може, на цьому вашому чудовому острові збереглися представники давно вимерлих тварин. Або це якісь мутанти — результат невдалого наукового експерименту, — вирішила я пожартувати, бо справді не могла пояснити того, що сталося.

Ромчик похитав головою і якось поблажливо сказав:

— Ніко, краще признайся. Коли ми з татом заснули у вігвамі, ти витягла з продуктової торби банку згущенки, прокрутила в ній дірку й висмоктала звідти молоко. А потім вигадала історію про їжаків. Звичайно, краще все звалити на ні в чому не винних тварин.

Я хотіла заперечити, але в мене перехопило подих, я відчула, що червонію і мовчки хапаю ротом повітря, бо від хвилювання слова застрягали в горлі.

А мій товариш ніяк не міг заспокоїтись:

— Ромчику, припини врешті випендрюватися, — тихо попросила я свого товариша.

Та він лише знизав плечима й пішов допомагати батькові звільняти зі шкіряного кокона мого собаку.

Пан Северин озирнувся на мене й запитав:

— Ніко, скажи мені, а серед предків Бублика траплялися мисливські собаки?

Я обурено відповіла:

— Хіба ви не бачите: він справжній американський кокер-спаніель!

— Невже? — усміхнувся Ременяка-старший. — Це в нього в паспорті записано? Розумієш, зараз важко розібратися в шляхетності його собачого родоводу.

Я почервоніла від образи за свого чотирилапого товариша, але мусила визнати, що мій пес нагадує рудий волохатий м'яч. Недаремно вважають, що домашні тварини із часом стають подібними до своїх господарів.

— Не ображайся, просто я хочу пустити Бублика вперед. Хай він майже втратив слух, але ж нюх у нього працює?

— А навіщо вам це? — спитала я, готова захистити свого старенького вухатого улюбленця.

— Ми не знаємо, які несподіванки нас тут підстерігають. Можемо потрапити в чергову пастку, якщо не будемо випереджати ворога на кілька ходів. Як у шаховій партії.

— А ще ми можемо використати досвід індіанців у війні проти блідолицих, — підхопив Ромчик. — Пам'ятаєш, як вони збивали зі сліду ворогів, вистежували їх та вміли розставляти хитрі пастки?